

Una estrena de Benet Casablanca

per Joan Ripoll

Benet Casablanca, nascut a Sabadell el 1956, és un dels compositors catalans més interessants de la nova generació. Deixeble que ha estat, entre altres, de Josep Soler, Carmelo A. Bernaola i, a Viena, de Friedrich Cerha, la seva obra és ja considerable i sempre d'una palesa profunditat; bon coneixedor de la tècnica i de la història de la música, professor de diverses matèries teòriques a escoles de música de Barcelona i Badalona, és, alhora, Llicenciat en Filosofia pura, circumstància que, sens dubte, influeix en la seva concepció musical que esdevé, en certa mesura, com en tot artista autèntic, una concepció del món.

A les darreries del mes d'octubre, Casablanca estrenà al Palau de la Música Catalana de Barcelona la seva darrera obra, en el concert inaugural de la III Mostra Catalana de Música Contemporània, organitzada per l'Associació Catalana de Compositors. En un programa interpretat per l'Orquestra Ciutat de Barcelona -dirigida en aquesta ocasió per Michel Swierczewski-, en el qual figuraven altres composicions de mestres reconeguts com Manuel Blancafort, Joaquim Homs i Xavier Montsalvatge, Casablanca estrenà la seva "Elegia en tres moviments" per a gran orquestra, encàrrec de la Mostra, i que de fet constitueix la seva primera simfonia.

Es tracta d'una obra extensa -conté 700 compassos i ve a durar uns trenta minuts- i, com és habitual en ell, d'una obra densa, estructurada en tres temps, segons la forma clàssica de la sonata, en una recerca d'un cert "pantonalisme" que comporta un cert retorn al classicisme. L'obra és escrita en la tonalitat de "re" menor, de clares ressonàncies clàssiques, precisament, si bé l'autor la condueix segons un tractament equidistant del clàssic i el modern; es fa certament difícil judicar-la arran d'una primera audició, atenent la seva densitat i complexitat: a títol provisional, hom diria, per tal d'establir-ne alguna referència, que l'obra és deutora d'un cert "neo-post-romanticisme" -si s'admet la classificació- que, partint d'una brillantor orquestral i temàtica més o menys straussiana, assoleix un lirisme contingut i patètic que remet a algun respecte d'Alban Berg, que la notació musical del segon temps -"espressivo", "misterioso", "desolato"- potser acaba d'accentuar.

Benet Casablanca davant el famós Musikverein vienes durant la seva estada a la capital austriaca... (1982-83).

És, com diem, una obra complexa, molt expressiva, que al costat del seu tractament elegíac -dedicada com és a la memòria del pare-, ofereix un sentit de vitalitat, explícit en el propi llenguatge orquestral. No en va, l'autor ha encapçalat la partitura amb el sonet XVIII de Shakespeare, que li serveix de lema: "*...quan tu creixis en el temps en versos eterns: / mentre els homes respiren i els ulls hi vegin / així viuran aquests i a tu et donaran vida*".